

SIMON JENKO se je rodil 27. oktobra 1835 v Podreči na Sorškem polju kot prvi otrok siromašne družine. Osnovno šolo je obiskoval v Smledniku in v Kranju, večji del gimnazije pa v Novem mestu, kjer ga je podpiral in duhovno vzgajal njegov sorodnik, frančiškan Nikolaj Jenko. Po končanem šestem razredu se je preselil v Ljubljano in nadaljeval študij. V zadnjem letu gimnazijskega šolanja (v osmem razredu), je z nekaterimi sošolci (Ivan Tušek, Fran Erjavec,...) ustanovil literarni krožek. Kot vodilni pesnik v tem krožku je sodeloval v rokopisnem listu – v Vajah. Po končani osnovni šoli je na prošnjo staršev in pod vplivom socialnih razmer odšel v semenišče v Celovec. A že po enem letu se je preselil na Dunaj, kjer je študiral filozofijo in pravo, a ni nikoli diplomiral in tako tudi ni dosegel samostojnega poklica. Ostal je slabo plačani uradnik v notarski službi in pomočnik odvetnika. Nazadnje se je bolan vrnil v Kranj, kjer je umrl za meningitisom leta 1869. Pokopan je v Prešernovem gaju.

Jenko je prvi pesnik po Prešernu. Je preprost slovenski pesnik – izbral si je preprost stil, obliko ter verze. Veljavo si je pridobil prav zaradi neposnemanja prešernove poezije. Njegove pesmi so naravne, jasne. Vsa njegova čustva so brez ovinkarjenja zlita na papir. Pisal je kar je doživel in čutil. Jenkova poezija je večinoma lirska. Ustvarjati je začel že kot dijak. Pozneje je na njegovo pesništvo vplival Heine. Bil je zaveden Slovenec in zato je napisal veliko domovinskih pesmi kot na primer: Na Sorškem polju, Slovenska zgodovina, Narodna. Njegove najlepše pesmi se berejo kot narodne. Pisal je tudi ljubezenske pesmi. Pesnik je opisoval predvsem naravo: Studenca, Zimski dan, V travi,...
Pisal je tudi prozna dela. To so Spomini, Tilka in Jeprški učitelj.